

Dag 94, maandag 25 juni 2018. Bij het opstaan zie ik Paul en ook Joke nog even, ik ga nog ontbijten in de keuken, brood en jam met sumo de naranja. Ik begin zowaar ook al wat Spaans te leren. Als ik het Spaans hoor begrijp ik het meeste wel in een gesprek, nu nog het spreken... Al snel haalt Speedy Gonzales de meesten weer in en bij de eerste stop zie ik Karl-Heinz zitten die ik een paar dagen geleden in Carrion ben tegengekomen in het klooster. We zitten samen aan de koffie en intussen komen Paul, Joke en ook Ying erbij. Ook komen later vader en dochter (hun namen ken ik nog niet) uit de VS het terras op.. De laatste keer dat ik hen zag was voor Pamplona. Mooi om te zien dat de dochter, ik schat ze 11-12 jaar oud, van een shy girl is veranderd in een enthousiaste Camino loopster die me nu zwaaiend begroet en zichtbaar geniet van de loop naar Compostella. Onderweg veel bekenden, het wordt al een echte familie die richting Santiago de Compostella loopt. Het laatste stuk van vandaag loop ik weer met Karl-Heinz en samen lopen we richting Albergue in Arcahueja, zo'n 8 kilometer voor León. Van Paul heb ik begrepen dat in León ook enkele gebouwen van Gaudi staan. Morgen naar de Tourist Information en genieten van het mooie wat deze stad te bieden heeft. Intussen ben ik over de 2700 km en heb ik 90% van de Camino er op zitten. Ongelooflijk als ik zie dat ik nu met rugzak 5,5 km/h loop zonder spierpijn of zere voeten. Het gevoel wat er altijd al was wordt werkelijkheid. Geen gekke dingen meer doen en ik ga het gewoon halen! Zoals het er nu naar uitziet ben ik rond 8 juli in Santiago en heb nog genoeg tijd voor Finisterra en Muxia. Ik kom trouwens steeds meer lopers tegen die uit huis vertrokken zijn.. Na Samuel uit Zwitserland en Patrick uit Frankrijk blijkt ook Karl-Heinz uit in dit geval Augsburg vertrokken te zijn. Er is nog één verhaal wat ik niet ben tegengekomen, en dat is Bart uit Tilburg, die een paar dagen voor me loopt. En straks benieuwd wie ik bij het samenkomen van de del Norte nog tegenkom. En de meesten die ik spreek willen door naar Finisterra, dus dat stuk wordt een mooie verlenging. Gelukkig heb ik mijn matras nog in de rugzak, want ik heb inmiddels het idee gekregen om in Finisterra te gaan overnachten op het strand, onder de sterrenhemel. Kortom genoeg dynamiek en dingen om naar uit te kijken. Ik moet eerlijk bekennen dat de Via Gladiola af en toe door mijn hoofd schiet. De ontlasting zal groot zijn denk ik. Vanavond gegeten met Karl-Heinz en Ying en mooi hoe je aan tafel zoveel meer over elkaar te weten komt. En hoe ik zelf, door me open te stellen, durf te delen. Het is rustig in de Albergue en we slapen maar met 5 op één kamer. Buenos Noches!

